

Sygn. akt IV CSK 447/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. S. i H. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powodów na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie M. S. i H. S. oparli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2018 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 lutego 2017 r., którym oddalone zostało ich powództwo o zobowiązanie Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W. do złożenia oświadczenia woli, na podstawie naruszenia art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, art. 13 ust. 3 w zw. z art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz art. 5 k.c. Skarżący wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi „na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów - art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych w zakresie sformułowania „wykorzystywania na cele dotychczasowe” w zestawieniu z położeniem nieruchomości pozostałej po wywłaszczeniu w strefie ochronnej” oraz „na fakt, iż niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a to z uwagi na fakt, że decyzją sądów powodowie de facto zostali pozbawieni prawa do realizacji swoich praw własnościowych, gdyż decyzja w przedmiocie wywłaszczenia spowodowała faktycznie, iż własność i uprawnienia właścicielskie, o których mowa w art. 140 k.c. stały się czysto iluzoryczne”. Zdaniem powodów, „przy wydaniu orzeczenia doszło do rażącego naruszenia przepisów ustawy zasadniczej, a także art. 5 k.c.”

W odpowiedzi na skargę pozwany Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w W. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi co najmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa, wymaga poza ich wskazaniem wyjaśnienia w drodze stosownej argumentacji prawnej, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące tych przepisów oraz przekonującej o tym, że nie doczekały się one dotychczas wykładni ewentualnie, że na ich tle w judykaturze ujawniły się istotne rozbieżności, które należy wykazać przez przytoczenie konkretnych orzeczeń zapadłych w podobnych stanach faktycznych i prawnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Skarżący powołali się wprawdzie na potrzebę wykładni wskazanego przez nich przepisu prawa, który - jak twierdzili - miał wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów, jednak nie wykazali takiej potrzeby i nie przytoczyli rozbieżnych orzeczeń. Wykładnia powołanego przepisu została już w orzecznictwie Sądu Najwyższego dokonana i nie wywołuje rozbieżności (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 r., III CZP 35/13, OSNC 2014 r., nr 3 poz. 27 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2015 r., IV CSK 702/14, niepubl.). Ponadto, uzasadnienie tej przyczyny przyjęcia skargi powodów do rozpoznania sprowadza się do argumentacji odpowiadającej w istocie uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i zostało osadzone w konkretnych okolicznościach faktycznych. Co więcej, wywody skarżących opierają się na ich własnej wersji stanu faktycznego.

Powodowie nieskutecznie też powołali się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi. Przekonanie o wystąpieniu tej przyczyny wymaga przedstawienia stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący takiej wymaganej argumentacji nie przedstawili. Powodowie pominęli aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, mogącej ewentualnie prowadzić do

stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie ich wniosku sprowadza się do powtórzenia części zarzutów kasacyjnych i przedstawienia krótkiej argumentacji na ich uzasadnienie. Ponadto skarżący, stawiając zarzuty naruszenia określonych przepisów (np. art. 5 k.c.) nie wyjaśnili, w jaki sposób przepisy te mogłyby wpłynąć na uwzględnienie ich powództwa.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r. poz. 2261 ze zm.).